

UN ROM SENSE GEL, SI US PLAU

Fa uns dies vaig llegir que havien mort al Congo més de 300 persones cremades. Recollien gasolina —el periodista havia escrit «furtaven»— vessada per un contenidor quan una espurna féu que tot se n'anés en orris. Mentrestant, el personal fruïa d'un partit de futbol via satèl·lit.

En començar a viatjar per països que el comú de la gent anomena «exòtics» —i que solen coincidir amb aquells on hi ha la més humiliant de les misèries—, em cridava l'atenció el munt d'antenes parabòliques que em trobava pels terrats. Terrats d'allò que, sovint, em recordaven més caixes de cartró que no pas cases de vila. Es dividien en dos «cubicles». El de davant era un pati obert on els seus beneficiaris malvivien la diada; el de darrere, un interior «multiusos». L'excusat, si en tenia, encara era una caixa de cartró més menuda i més al darrere. I separada de la casa.

En tots els casos, o països, podia haver-hi diferències quant a l'habitable; no pas quant a l'existència de les maleïdes antenes parabòliques.

És cert que en vaig visitar on la pobresa era tan extrema que, si volien gaudir del paradís, o millor dit, d'Occident via satèl·lit, havien de reunir-se en la taverna del veïnat, que sí que en tenia, pel mòdic preu d'una cervesa casolana. O d'un rom local, això depenia del país. Hi presentava un atractiu doble: per una banda, s'hi veien partits de futbol, trams publicitaris i «telefilms» que encetaven murmuris d'admiració; per l'altra, es compartien opinions i s'hi congriava un somni col·lectiu intergalàctic.

No voldria, però, ara entrar en disquisicions sobre la influència que els avenços tecnològics hagen pogut tenir en els joves immigrants a l'hora d'embarcar-se cap a la mort o un futur dissortat —que no pas a la recerca d'un món perdut— en barquetes de suro.

Amb tot, no deixaré a l'ordinador un fet que també em cridava l'atenció: que no hi hagués una sola antena per illa de cases o veïnat, cosa que hauria alleugerit les càrregues pecuniàries del ciutadà. Em resultava curiós que aquest sentit de germanor que suposem en els pobres d'arreu del món no es manifestés en l'usdefruit col·lectiu de l'antena. Mai no vaig preguntar per què. No trigaré molt a satisfer, però, la meua curiositat, perquè pense continuar viatjant per països exòtics.

Tanmateix, he de confessar que els llocs que em tenen pres el cor són aquells on la gent encara seu a la porta de casa a compartir misèria i iniciatives revolucionàries contra el dictador, l'oligarca o la transnacional de torn. Amb un got de rom local a l'abast. Millor encara si és ampolla. Possiblement elaborat amb la canya de sucre que la transnacional de torn crema en collir-ne el fruit. Per tal d'estalviar sous de bracers. A dòlar el jornal —o ampolla de rom- per 18 hores de treball. Això si hi ha sort.

Trobe que és una forma més ardent i cauteritzada de morir que no pas ofegar-se creuant qualsevol nit d'hivern l'estret de Gibraltar.